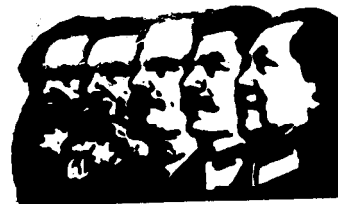

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΑΠΡΙΛΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 327 ΔΡΧ. 200

ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗ

Δεν έχουν περάσει τρεις βδομάδες από την ώρα που ξεκίνησαν οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί και ήδη έχει πραγματοποιηθεί σε έναν σημαντικό βαθμό ο πολιτικός στόχος που έταξαν για αυτούς οι προβοκάτορες που τους καθοδηγούν: Η Σερβία αποκτηνώθηκε σχεδόν ολοκληρωτικά. Δηλαδή πρώτον πραγματοποιήσε μαζική εθνοκάθαρση και δεύτερον, και το σημαντικότερο, ζήτησε ομόφωνα να γίνει ρώσικος δορυφόρος.

Ένας διεφθαρμένος τραμπούκος, όπως είναι ο σέρβικος σοβινισμός δεν θα μπορούσε να αντιδράσει διαφορετικά. Θα ξεσπούσε στους πιο αδύνατους και θα αναζητούσε απελπισμένα προστασία από τους ισχυρούς.

Αυτοί οι τελευταίοι βέβαια αρνούνται ακόμα την προστασία στον διεφθαρμένο τραμπούκο. Η Ρωσία, που στο βάθος καθοδηγήσε αυτόν τον πόλεμο, ζητάει από τους Σέρβους φασίστες την απόλυτη εξαχρείωση. Τους ζητάει να συμβιβαστούν με την ιδέα να χάσουν ένα μέρος πολιτικής κυριαρχίας ή ένα γεωγραφικό κομμάτι του Κόσσοβου και να δεχτούν σ' αυτό την παρουσία και της Ρωσίας και της Δύσης. Οι βομβαρδισμοί λοιπόν θα πρέπει να συνεχίζονται ως ότου ο τραμπούκος εξαχρειωθεί απόλυτα και υποδουλωθεί στα ανατολικά του αφεντικά.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΩΝ

Είναι λοιπόν το πολιτικό τους πλαίσιο που κάνει αυτούς τους βομβαρδισμούς μια βρώμικη υπόθεση και όχι αυτοί οι ίδιοι σαν τέτοιοι. Οι δημοκρατικοί άνθρωποι σε όλο τον κόσμο θα έπρεπε να υποστηρίζουν αυτούς τους βομβαρδισμούς μόνο αν έμπαιναν σε ένα δίκαιο γενικό πολιτικό πλαίσιο, που θα σήμαινε γενική συντριβή της σέρβικης εθνοκάθαρσης, υπεράσπιση των βαλκανικών κρατι-

κών συνόρων και τελικά, διεθνή σύγκρουση με τον προστάτη και εμπνευστή όλης αυτής της κτηνωδίας που είναι ο ρώσικος σοσιαλφασισμός.

Όμως αυτοί οι βομβαρδισμοί δεν ξεκίνησαν για να εξελιχθούν σε έναν επαναστατικό και δημοκρατικό πόλεμο ενάντια στη σοσιαλφασιστική Ρωσία, αλλά ξεκίνησαν για να μπάσουν θριαμβευτικά αυτή τη Ρωσία στην καρδιά των Βαλκανίων και να την κάνουν απαραίτητο ρυθμιστή των ευρωπαϊκών πραγμάτων.

Η μεγάλη πλειοψηφία των ευρωπαίων και αμερικανών δημοκρατών δεν έχει ακόμα αντιληφθεί αυτό το σχέδιο και στηρίζει ολόπλευρα τον νατοϊκό πόλεμο πιστεύοντας ότι αυτός είναι ένα βήμα για μια συντριβή του πιο γνωστού και φανερού φασισμού στην Ευρώπη, του σέρβικου.

Το δημοκρατικό ένστικτο είναι τουλάχιστον αλάνθαστο σε ένα καίριο σημείο: Ότι ο σέρβικος φασισμός θα συντριβεί μόνο με πόλεμο. Άλλωστε ένας πόλεμος ήταν ως τώρα και είναι απαραίτητος για να απελευθερωθεί η μισή κατεχόμενη και εθνοκαθαρμένη

Βοσνία. Τώρα είναι απαραίτητος και για να τιμωρηθεί η εθνοκάθαρση των Κοσσοβάρων που έγινε μέσα στο ίδιο το σέρβικο έδαφος.

Η εθνοκάθαρση είναι μορφή γενοκτονίας και η γενοκτονία είναι έγκλημα που τιμωρείται από το διεθνές δίκαιο, ανεξάρτητα αν συνδυάζεται με παραβίαση ή όχι των συνόρων. Δεν μπορεί κανείς εθνικισμός ατιμώρητα να εξαφανίζει μια εθνική μειονότητα στο έδαφος της χώρας του. Η εισαγωγή του όρου της γενοκτονίας στο διεθνές δίκαιο είναι μια κατάκτηση των λαών από την εμπειρία του Β' παγκοσμίου πολέμου. Οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί έχουν από αυτή την άποψη ένα δημοκρατικό άλλοθι για να συνεχίζονται, ενώ δεν είχαν ουσιαστικά κανένα όταν ξεκίνησαν. Όταν ξεκίνησαν ήταν σκέτη παρανομία, αφού το μόνο που ήθελαν ήταν να επιβάλουν μια συνθήκη (του Ραμπουγιέ) που αμφισβητούσε τα σύνορα ενός βαλκανικού κράτους, της Σερβίας, και ενίσχυε πολιτικά ένα στρατιωτικό απόσπασμα της Μεγάλης Αλβανίας (τον UCK).

Όμως το γεγονός ότι ένας πόλεμος διαθέτει ένα επιχείρημα, ή

ένα άλλοθι δεν τον κάνει δίκαιο. Εκείνο απλά που άλλαξε με την εξόντωση των Κοσσοβάρων είναι ότι δεν έχει πια κανείς δημοκράτης το δικαίωμα να υποστηρίζει τον Μιλόσεβιτς απέναντι στο ΝΑΤΟ. Από τους δύο πολέμους που διεξάγονται ταυτόχρονα αυτή τη στιγμή στη Σερβία, τον πόλεμο ΝΑΤΟ - Σερβίας και τον πόλεμο εξόντωσης που διεξάγει ο σέρβικος φασισμός ενάντια στον Κοσσοβάρικο πληθυσμό, ο δεύτερος είναι και στη μορφή και στο περιεχόμενό του ο πιο αιματηρός, ο πιο απάνθρωπος, ο μοναδικός από τους δύο που μπορεί ανεπιφύλακτα να ονομασθεί χιτλερικός. Αυτόν τον πόλεμο υποστηρίζει παντού, ιδιαίτερα στη Ρωσία και τη χώρα μας, το διεθνές φαιοκόκκινο μέτωπο, παπαγαλίζοντας παντού το γκεμπελίστικο ψέμα ότι οι πρόσφυγες είναι προϊόν των νατοϊκών βομβαρδισμών.

Λέμε ωστόσο ότι η σέρβικη εθνοκάθαρση είναι μόνο άλλοθι, και όχι αιτία του νατοϊκού πολέμου γιατί, πρώτον, ο νατοϊκός πόλεμος με τη βρώμικη γραμμή του Ρα-

συνέχεια στη σελ. 6

Από τα περιεχόμενα

- Ο Ένγκελς για την "αρχή των εθνοτήτων", σελ. 4
- Χριστόδουλος-Βαρδολομαίος: Οι δύο γραμμές στην Ορθοδοξία, σελ. 8
- Λαλιώτης: Υπεύθυνος των θανάτων στους εθνικούς δρόμους, σελ. 10
- Επίθεση του ΡΚΚ στο Ρίζγκαρι, σελ. 12
- Η Ζώνη αποφασισμένη να σταματήσει τους τραμπουκισμούς, σελ. 11

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ "ΕΜΠΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ" Πώς χτίζεται το φαιοκόκκινο μέτωπο

Ενώ οι δυτικοί είναι έτοιμοι να παραδοθούν στη Ρωσία για να σταματήσουν, όπως πιστεύουν, τη νέα φωτιά στη γειτονιά τους, στην Ελλάδα που οι ρωσόδουλες δυνάμεις έχουν προετοιμάσει το έδαφος από χρόνια, με πρωτεργάτη τον πράκτορα Παπανδρέου, για την αλλαγή στρατοπέδου από τη "σατανική" Δύση στην "ορθόδοξη" Ανατολή, όλο και περισσότερες φωνές βγαίνουν πλέον ανοιχτά και χωρίς επιφυλάξεις να ζητήσουν συμμαχία με

Ρωσία. Πρώτος και καλύτερος ο πρώην υπουργός Εξωτερικών, Κάρολος Παπούλιας, ο οποίος είναι σήμερα πρόεδρος της Επιτροπής Εξωτερικών και Άμυνας της Βουλής. Ο Παπούλιας ήταν στενός συνεργάτης του Α. Παπανδρέου, εφαρμοστής της ρωσόδουλης γραμμής στα θέματα εξωτερικής πολιτικής. Σε συνέντευξη του στα ΝΕΑ, (9-11/4/99) λέει ότι στα 8 χρόνια της θητείας του ως υπουργός Εξωτερικών διαπίστω-

σε ότι οι Ευρωπαίοι εταίροι δεν στήριξαν την Ελλάδα "στα εθνικά της δίκαια" και δεν πιστεύει πως θα το κάνουν ούτε μετά την ένταξη στην ΟΝΕ, οπότε δεν υπάρχει χώρος για κοινή ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική και άμυνα. Στη συνέχεια, "εκφράζει τον σκεπτικισμό του για την απομάκρυνση της Ρωσίας από το ΝΑΤΟ με αφορμή την κρίση στο Κόσοβο. Πρόκειται σημειώνει, "για μια μεγάλη χώρα που έπαιξε ιστορικό ρόλο και επηρέασε

τα ευρωπαϊκά πράγματα". Σε ερώτηση του δημοσιογράφου αν θα μπορούσε η Ελλάδα να έχει σημείο αναφοράς τη Ρωσία, απαντά μονολεκτικά, αλλά με σαφήνεια: "Βεβαίως".

Και συνεχίζει αναφερόμενος στη θητεία του στο Υπουργείο Εξωτερικών: "Εγώ ως υπουργός Εξωτερικών θεωρούσα τη Μόσχα, αν θέλετε, τον τρίτο πόλο ή τον τέταρτο πόλο της εξωτερι-

συνέχεια πίσω

ρηθεί να επαναλάβω μια σκέψη που με διακατέχει αυτό τον καιρό: Το άγιο λάδι της θρησκείας δεν πρέπει να χρησιμοποιείται για να δυναμώσει τη φωτιά των συγκρούσεων. Αυτό είναι δώρο θεϊκό, για να μαλακώνει τις καρδιές, να επουλώνει τις πληγές και να συναδελφώνει ανθρώπους και λαούς”.

Ο Αναστάσιος μιλά για εκκαθαρίσεις και διωγμούς των Κοσοβάρων και δεν ακολουθεί τη λογική της συμπαράστασης στους “ορθόδοξους σέρβους αδελφούς”. Σε επόμενη ερώτηση για τις σχέσεις έθνους, θρησκείας, Εκκλησίας αναφέρει: “Αν υιοθετηθεί η άποψη ότι επάνω από όλα είναι το Α ή το Β έθνος και τα συμφέροντα του όπως τα εννοεί, ξαναγυρίζουμε σε μορφές θρησκευτικότητας που ταυτίζουν τον Θεό, την υπέρτατη πραγματικότητα με το έθνος-κράτος. **Πρόκειται για φοβερή πολιτιστική και θρησκευτική οπισθοχώρηση**”.

Ο Βαρθολομαίος και ο Αναστάσιος υπερασπίζονται μία γραμμική ειρήνης ενάντια στο θρησκευτικό φανατισμό και τον εθνικισμό. Είναι τεράστιο το χάσμα που τους χωρίζει από τον Χριστόδουλο που ονειρεύεται να μπει θριαμβευτής στην Πόλη και να εξολοθρεύσει τους “άπιστους” Τούρκους.

Σε σχετικό άρθρο του στο Βήμα, 11/4/99, με τίτλο “Το κόμμα της Ορθοδοξίας”, ο Πρετεντέρης γράφει: “Ακούω όλο και περισσότερο για μια θρησκεία “Ορθοδοξία” που επιβάλλει το τούτο ή το άλλο. Από που μας προέκυψε; Διότι εγώ για θρησκεία “Ορθοδοξία” ούτε ξέρω, ούτε την έχω βρει σε κανένα λεξικό. Είμαι χριστιανός ορθόδοξος, με την έμφαση στο χριστιανός, παρακαλώ... Λέτε ο Χριστός να κάνει τα στραβά μάτια όταν σφάζονται Αλβανοί επειδή είναι μουσουλμάνοι και δεν είναι ορθόδοξοι; Αν είναι να ψάξουμε για αδέρφια, αδέρφια μας είναι οι Παναθηναϊκοί, οι Ευρωπαίοι, οι κατατρεγμένοι, όλος ο πλανήτης ανάλογα πως το βλέπει ο καθένας. Οι κίτρινοι, οι μαύροι και οι λευκοί... Ούτε ειδικά οι Σέρβοι, ούτε ειδικά οι Μολδαβοί! Εχθροί μας είναι όλοι όσοι μας επιβουλεύονται ή μας βλέπουν. Αλλόδοξοι, ή ομόδοξοι, καμία διαφορά δεν έχει”.

Ο “ορθόδοξος” μεσαίωνας δεν έχει πει την τελευταία του κουβέντα σε μια χώρα που το ρωσόδουλο μέτωπο είναι ισχυρό και κάνει εξωτερική πολιτική στη βάση του εξαλλου αντιτουρκισμού της αστικής τάξης. Ο Χριστόδουλος και οι όμοιοι του, οι σοσιαλ-πατριώτες του ψευτοΚΚΕ και οι Παπαθεμελήδες θα ηττηθούν μόνο με σκληρή, επίμονη και συνεχή πάλη ενάντια σε “ορθόδοξους” άζονες, για ειρήνη με τις γειτονικές χώρες και την Τουρκία.

ΣΤΗΝ ΑΝΑΜΠΟΥΜΠΟΥΛΑ ΗΡΘΑΝ ΚΑΙ ΟΙ S-300

Σύμφωνα με πληροφορίες του τύπου, μεταφέρθηκαν με δύο μυστικές αποστολές, οι ρώσικοι πυραύλοι S-300 στην αεροπορική βάση στο Τυμπάκι της Κρήτης.

Οι πληροφορίες αυτές, παρά τα συγκεκριμένα στοιχεία που αναφέρθηκαν στις εφημερίδες, διαψεύστηκαν από την κυβέρνηση.

Όμως, κρίνοντας το ζήτημα από πολιτική άποψη οι διαψεύσεις αυτές δεν μπορούν να πείσουν κανέναν.

Γιατί βρισκόμαστε σε μια περι-

οδο, όπου μέσα από τον πόλεμο στη Σερβία, ο ρώσικος ιμπεριαλισμός δυναμώνει συνολικά τις θέσεις του στη Βαλκανική. Αυτό του δίνει τη δυνατότητα να προωθεί ραγδαία τις θέσεις του και στην Ελλάδα, τόσο πολιτικά όσο και στρατιωτικά.

Πολιτικά αυτό εκφράστηκε με την ήττα της φιλοευρωπαϊκής τάσης του ΠΑΣΟΚ στο πρόσφατο συνέδριό του, με συνέπεια την πλήρη υποταγή του Σημίτη στη φιλορώσικη φράζια.

Από την άλλη πλευρά, μέσα από όλα τα πολιτικά κόμματα, τον Τύπο και τα ΜΜΕ, η φιλορώσικη προπαγάνδα έφτασε σε αυτή την περίοδο στα άκρα της, με αποτέλεσμα να διαμορφώνει μια κοινή γνώμη αρκετά ευνοϊκή για το ρώσικο ιμπεριαλισμό.

Έτσι ο πόλεμος στη Σερβία, ήταν η πιο κατάλληλη στιγμή για τη μεταφορά των πυραύλων στην Κρήτη.

Η Τουρκία σε αυτή την περίοδο δεν μπορεί να ανοίξει μέτωπο με

την Ελλάδα μέσα στο ΝΑΤΟ, αλλά και το ίδιο το ΝΑΤΟ δεν είναι σε θέση να συγκρουστεί με τη Ρωσία για τους πυραύλους στην Ελλάδα, στο βαθμό που παρακαλάει τη Ρωσία να ...εγκαταστήσει τα στρατεύματα της στο Κόσοβο.

Στην πραγματικότητα η κατάσταση αυτή δείχνει τη δύναμη της ρώσικης πολιτικής στα Βαλκάνια, δύναμη που ανεξάρτητα από τις εξελίξεις στη Σερβία, της δίνει κατ' αρχήν μιας στρατηγικής σημασίας βάση πυραύλων στην Κρήτη.

“ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ” - ΨΕΥΤΟΚΚΕ Κοινός αγώνας

Στον κυριακάτικο Ριζοσπάστη στις 28 Μάρτη (σ. 7) δημοσιεύεται μια φωτογραφία από αντιαμερικάνικη διαδήλωση στη Μόσχα. Σφιγμένες γροθιές και εξαγριωμένα πρόσωπα. Δύο διαδηλωτές ξεχωρίζουν μπροστά από μια φλεγόμενη αμερικάνικη σημαία. Ο ένας με στρατιωτικό παντελόνι παραλλαγής, δερμάτινο μπουφάν και ξυρισμένο κεφάλι. Ο άλλος κοντοκουρεμένος με δερμάτινο μπουφάν επίσης, και στο αριστερό χέρι φοράει ένα περιβραχιόνιο όμοιο με αυτό των ναζιστών. Κάπου στο βάθος ξεχωρίζει η σημαία του Εθνικού Μπολσεβίκικου κόμματος. Αν και η φωτογραφία είναι μαυρόασπρη διακρίνεται εύκολα, είναι ίδια με τη ναζιστική σημαία. Μόνο που στη θέση του αγκυλωτού σταυρού φιγουράρει

ένα μαύρο σφυροδρέπανο. Ο Ριζοσπάστης δεν είναι καθόλου διαφωτιστικός στη λεζάντα: “Νεολαίοι διαδηλωτές καίνε μια αμερικάνικη σημαία στη Μόσχα”.

Την ίδια ακριβώς φωτογραφία δημοσιεύει και η εφημερίδα Χρυσή Αυγή στις 2 Απρίλη (αρ.φ. 274, σ.8) σ'ένα σχόλιο με τίτλο: “Η άλλη Ρωσία”. Και γράφει: “Πέρα από την Ρωσία του μεθύστακα Γέλτσιν και του εξαγορασμένου από το διεθνές νομισματικό ταμείο, Πριμακόφ, υπάρχει και μια άλλη Ρωσία. Υπάρχει η Ρωσία των υπερήφανων στρατιωτικών, που σήμερα πεινάνε και καταδιώκονται. Υπάρχει η Ρωσία των ευσεβών Ορθόδοξων, που υποφέρουν με καρτερία την αδηφάγο επέλαση του

καπιταλισμού στην χώρα τους. Γλίτωσαν από το ένα δεινό, τον μπολσεβικισμό και σήμερα αντιμετωπίζουν το άλλο δεινό, τον καπιταλισμό. Γλίτωσαν από τους εβραίους κομισάριους και τώρα έχουν να αντιμετωπίσουν τους εβραίους χρηματιστές σαν τον Μπερζόφσκι.

...Αυτή η “άλλη” Ρωσία του Ζιρινόφσκι, του Μπαρκασόφ, της Παμιάτ και του Αλεξάντερ Ντούγκιν γίνεται κάθε μέρα και περισσότερο ισχυρή. Αυτή την “άλλη” Ρωσία βλέπετε δίπλα στην φωτογραφία στην οποία μέλη του κινήματος των εθνικομπολσεβίκων ποδοπατούν και καίνε μια αμερικάνικη σημαία” (σ.σ. οι υπογραμμισσεις είναι δικές μας).

Η ναζιστική “Χρ. Αυγή” και το ψευτο-ΚΚΕ συμφωνούν στα

βασικά. Η μόνη διαφορά τους σήμερα είναι η ταύτιση των ΗΠΑ με τον Χίτλερ. Εκεί οι ναζιστές της “Χρ. Αυγής” σημειώνουν; “Από όλα όμως όσα ακούστηκαν και ειπώθηκαν μας ξένισε και μας ξενίζει η προσπάθεια να ταυτιστούν οι πράξεις της ιμπεριαλιστικής Αμερικής με την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου! Και το θεωρούμε αυτό ΑΔΙΚΟ όχι για τον πλανητάρχη, αλλά για τον εθνικοσοσιαλισμό” (στο ίδιο σ.3). Σε άλλο άρθρο τονίζουν: “...δεν μπορούμε να βλέπουμε να ταυτίζεται ένα από τα μαζικότερα και επαναστατικότερα κινήματα της ιστορίας με τις πράξεις ενός πόρνου υπηρέτη των Εβραίων” (σ. 2).

Ο Μεσαίωνας στη βάση

Δεν είναι μόνο ότι όλα τα πολιτικά κόμματα, όλα τα ΜΜΕ, δημαγωγούν ασύστολα υπέρ των “ορθόδοξων σέρβων αδελφών μας”. Είναι που οξύνουν επικίνδυνα το μίσος ενάντια στους Αλβανούς μέσα στο λαό, και καλλιεργούν με μανία τον αντιδυτικισμό και τον αντιευρωπαϊσμό εκμεταλλεύμενοι την κρίση στο Κόσοβο.

Τρία περιστατικά είναι ενδεικτικά. Το πρώτο είναι η αντίδραση των κατοίκων στο χωριό Κοκκινοπηλού της Λάρισας, στο ενδεχόμενο να φιλοξενηθούν Κοσοβάρη πρόσφυγες στο χωριό τους το οποίο είχε επιλεγεί για τη φιλοξενία 250 πρόσφυγων. Ο δήμαρχος Ολύμπου, όπου υπάγεται ο Κοκκινοπηλός, Γ. Καστανάρης, δήλωσε ότι: “Οι κάτοικοι ξεσηκώθηκαν όταν άκουσαν στην τηλεόραση δηλώσεις Αλβανών ότι θα πολεμούσαν στο πλευρό των Τούρκων σε περίπτωση πολέμου και γιατί, τα τελευταία χρόνια, έχουν χάσει τον ύπνο τους από τη δράση των Αλβανών στο χωριό” και ότι “αντί-

στροφα, οι κάτοικοι είναι διατεθειμένοι να φιλοξενήσουν ακόμη και στα σπίτια τους ορθόδοξους Σέρβους της περιοχής, όχι όμως τους μουσουλμάνους Κοσοβάρους” (Έθνος, 8/4/99).

Οι μουσουλμάνοι με τους μουσουλμάνους και οι ορθόδοξοι με τους ορθόδοξους. Οι Αλβανοί με τους Τούρκους και οι Έλληνες με τους Σέρβους. Το δράμα των προσφύγων δεν συγκινεί όταν αυτοί δεν υποτάσσονται στα βίτσια του ελληνικού σοβινισμού, όπως άλλωστε φάνηκε όταν ακούστηκε η είδηση ότι Κοσοβάρη πρόσφυγες θα φιλοξενηθούν στη Νότιο Αλβανία, την ονομαζόμενη “Βόρειο Ήπειρο”. Τότε έγινε το φοβερό κάλεσμα της συσπείρωσης όλης της ελληνικής μειονότητας για να αποτρέψει την έλευση των Κοσοβάρων στην περιοχή.

Το δεύτερο περιστατικό είναι η ματαίωση μιας έκθεσης τεσσάρων καλλιτεχνιδων, τριών από την Α-

συνέχεια στη σελ. 11

Ο Καλεντερίδης επιβεβαιώνει την προδοκία με το ΡΚΚ

«Ο μάρτυρας είπε ότι η προσωπική του άποψη είναι πως “υπήρχε σχέδιο παράδοσης του Οτσαλάν από τους Ρώσους στους Τούρκους”, και πως “καταβλήθηκε προσπάθεια να γίνει αυτό από ελληνικά χέρια”. Έσπευσε, πάντως, να διευκρινίσει ότι “γι' αυτό δεν ευθύνεται η ελληνική κυβέρνηση”» (Το Βήμα, 7 Απρίλη).

Αυτό το απόσπασμα από την κατάθεση του πράκτορα Καλεντερίδη στην Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής αποκαλύπτει αυτό που είπε η ΟΑΚΚΕ από την πρώτη στιγμή: ότι η ίδια η Ρωσία έστειλε “πακέτο” τον Οτσαλάν, καμένο παχαρτί, στην Ελλάδα, προκειμένου να δημιουργήσει προβλήματα σε ορισμένα στελέχη της ελληνικής κυβέρνησης (ας θυμηθούμε τον αποκεφαλισμό τριών υπουργών) όσο και για να κλιμακωθεί περαιτέρω η ένταση ανάμεσα στην Ελ-

λάδα και την Τουρκία.

Η αποκάλυψη αυτή έρχεται να “δέσει” με όσα είχαν γραφτεί κατά καιρούς και στον ελληνικό Τύπο για το γενικότερο ρόλο της Ρωσίας και την προσωπική ανάμιξη του Πριμακόφ στην υπόθεση Οτσαλάν.

Όσοι πιστεύουν ακόμα πως το ζήτημα ήταν κυρίως υπόθεση χειρισμών από μέρους ορισμένων υπουργών, πρακτόρων, σοβινιστών και άλλων εσωτερικών παραγόντων θα πρέπει πια να σκεφτούν σοβαρά ποιος ήταν ο αληθινός υπεύθυνος και τι ζημιά ήθελε να προκαλέσει (και προκάλεσε) στην εσωτερική (και όχι μόνο) πολιτική σκηνή. Είναι, νομίζουμε, φανερό πια πως μ' αυτόν τον τρόπο η Ρωσία κατάφερε να “προσαρμόσει” τα ελληνικά πολιτικά πράγματα πιο κοντά στα δικά της συμφέροντα.

ΛΑΛΙΩΤΗΣ: Ο ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΩΝ ΘΑΝΑΤΩΝ ΣΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Για άλλη μια φορά και αυτή η έξοδος των κατοίκων των μεγάλων πόλεων με την ευκαιρία των αργιών του Πάσχα βάρθηκε μέσα στο αίμα. Οι αιτίες γι' αυτή την εκατόμβη των νεκρών σε κάθε έξοδο στην ασφάλτο, αποδίδεται συνήθως **μόνο** στους οδηγούς των οχημάτων (υπερβολική ταχύτητα, κακή συντήρηση των αυτοκινήτων, μέθη κλπ) ή στα ελλιπή μέτρα της Τροχαίας ή ακόμη (οι πιο "επαναστάτες"), αυτοί που ασκούν και κριτική στο καπιταλιστικό σύστημα) στους μεγαλοεργολάβους που με τις κακοτεχνίες τους στην κατασκευή των δρόμων κοιτούν μόνο το κέρδος τους και αδιαφορούν για την ασφάλεια των οδηγών και των οχημάτων.

Ελάχιστοι αποδίδουν τις ευθύνες στον πραγματικά κύριο υπεύθυνο αυτής της απαράδεκτης κατάστασης που είναι το ΥΠΕΧΩΔΕ και ο, εδώ και χρόνια, προϊστάμενός του Λαλιώτης.

Όλοι οι παραπάνω λόγοι άλλος λιγότερο και άλλος περισσότερο έχουν το μερίδιό τους ο καθένας στον μεγάλο αριθμό των ατυχημάτων. Όμως η βασική αιτία είναι η πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ.

Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας η πορεία του αριθμού των νεκρών από τροχαία ατυχήματα είναι σταθερά ανοδική τα τελευταία 17 χρόνια. Παράλληλα με την αύξηση του αριθμού των οχημάτων που κινούνται στους ελληνικούς δρόμους, ο συνολικός αριθμός των παθόντων αυξάνει από το 1982, ενώ στο διάστημα έως το 1998 έχουν χάσει τη ζωή τους σε 539.850 τροχαία ατυχήματα 30.335 άτομα! Στα παραπάνω τροχαία ατυχήματα τραυματίστηκαν βαριά 67.176 άτομα και ελαφρά 441.069 οδηγοί, επιβάτες και πεζοί. Όπως προκύπτει από τα στοιχεία, ο αριθμός των νεκρών ξεκίνησε από 1.557 το 1982 για να φτάσει πέρυσι τους 2.226. Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ η χώρα μας βρίσκεται πολύ ψηλά στον κατάλογο με τα τροχαία ατυχήματα, τουλάχιστον για το 1996. Στην Ευρώπη σε χειρότερη κατάταξη βρίσκονται η Πορτογαλία και η Ρωσία (Ελευθεροτυπία, 7-4-99). Πρόσφατα μάλιστα ξεκίνησε σχετική εισαγγελική έρευνα που φιλοδοξεί να φτάσει μέχρι τους υπαλλήλους του ΥΠΕΧΩΔΕ.

ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ

Πέρα από τις ατομικές ευθύνες των οδηγών (οποσδήποτε εδώ μπορούμε να αποδώσουμε ευθύνες στην αστική τάξη συνολικά

για έλλειψη της αντίστοιχης εκπαίδευσης στα σχολεία, κάτι που γίνεται σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες), η **βασική αιτία που γίνονται τα ατυχήματα είναι η κακή κατάσταση των δρόμων**, παρόλο που σε ένα μεγάλο μέρος τους αυτοί είναι σχετικά πρόσφατης κατασκευής.

Από τα στοιχεία των ελέγχων που περιλαμβάνονται στη δεύτερη τριμηνιαία έκθεση της ελεγκτικής εταιρείας ΕΣΠΕΛ (Ειδικός Σύμβουλος Ποιοτικού Ελέγχου των έργων), προκύπτει ότι **δεν συμφωνούν με τις προδιαγραφές της Ευρωπαϊκής Ένωσης**: το 77% της ποιότητας αδρανών υλικών του σκυροδέματος, το 86% της ποιότητας ασφαλτομίγματος, το 95% της ποιότητας του υλικού υπόβασης (Ελευθεροτυπία, 19-11-98). Να σημειώσουμε εδώ ότι η ΕΣΠΕΛ είναι η ιδιωτική ιταλική εταιρεία "ISMES-Societa per Azioni", που αποτελείται από ειδικούς εμπειρογνώμονες και η οποία έχει προσληφθεί από το υπουργείο Εθνικής Οικονομίας με εντολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για τον έλεγχο των έργων.

Επίσης, η Ένωση Ασφαλιστικών Εταιριών Ελλάδος καταγγέλλει ότι κατά την επταετία 1989-1995 τα θανατηφόρα τροχαία ατυχήματα αυξήθηκαν στην Ελλάδα κατά 20%, ενώ στα υπόλοιπα κράτη-μέλη της Ε.Ε μειώθηκαν έως και 40% (Τύπος της Κυριακής, 1-11-98). Ακόμη με αναφορά της Ένωσης στον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου επισημαίνεται ότι:

"Μεταξύ των σοβαρών αιτίων των καθημερινών τροχαίων ατυχημάτων συγκαταλέγεται η γενική κακή κατάσταση του οδικού δικτύου μας, επιδεινούμενη από τα συχνά εκτελούμενα κοινοτικά, δημοτικά ή δημόσια έργα, τα οποία είτε μένουν ημιτελή είτε ολοκληρώνονται χωρίς όμως να αποκαθίσταται η κατάσταση των οδών".

"Το αποτέλεσμα της αμέλειας των αρμοδίων για την καλή συντήρηση και αποκατάσταση των ζημιών στο τοπικό και εθνικό οδικό δίκτυο υπηρεσιών (ΥΠΕΧΩΔΕ και Τοπική Αυτοδιοίκηση), οι οποίες ανέχονται τα ημιτελή έργα, την παράλειψη αποκατάστασης των ζημιών ή άλλες αδικαιολόγητες παρεμβάσεις στο οδόστρωμα (π.χ. σαμαράκια), είναι η μετατροπή των οδών σε οδούς παγίδων που όχι μόνο δεν εξασφαλίζουν την αναγκαία οδική ασφάλεια αλλά αντίθετα αυξάνουν κατακόρυφα τις αιτίες τροχαίων ατυχημάτων" (στο ίδιο).

Αλλά υπάρχει και συνέχεια. Γράφει σχετικά το Βήμα στις 14-3-99:

"Παρακαλούμε όπως μεριμνήσετε για την αποκατάσταση των

προβλημάτων του οδοστρώματος, επειδή η συχνότητα των τροχαίων ατυχημάτων κατά μήκος του εθνικού δικτύου δικαιοδοσίας μας είναι αρκετά μεγάλη". Αυτή την έκκληση απεύθυνε το τμήμα τροχαίας Κηφισιάς προς τη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Έργων για την αποκατάσταση των βλαβών του οδοστρώματος που έχουν συνέπεια-όπως αναφέρεται στα σχετικά έγγραφα-από το 12ο χιλιόμετρο στη Γέφυρα Λυμάτων έως το 23,5ο χιλιόμετρο, δηλαδή σε μήκος 13,5 χιλιομέτρων, να έχουν γίνει 35 ατυχήματα σε 11 μήνες! *"Από αυτοψίες που διενεργήθηκαν από αξιωματικούς της υπηρεσίας μας στο συγκεκριμένο σημείο (σ. Αναφέρεται σε σημείο του 21ου χιλιομέτρου της εθνικής Αθηνών-Λαμίας, όπου στις 19-9-98 έγινε τροχαίο με δύο νεκρούς), διαπιστώθηκε ότι η υπάρχουσα υλικοτεχνική δομή (υλικό οδοστρώματος, κλίση κλπ) δεν διαφαίνεται να είναι η ενδεδειγμένη. Παρακαλούμε όπως μεριμνήσετε για την εξέταση του προαναφερθέντος προβλήματος, από ειδικούς επιστήμονες της υπηρεσίας μας και σε περίπτωση όπου πραγματικά διαπιστωθούν ελλείψεις προβείτε στην άμεση αποκατάστασή τους για την αποφυγή προκλήσεως και άλλων τροχαίων ατυχημάτων στο σημείο".* Και η απάντηση από το ΥΠΕΧΩΔΕ/ΕΥΔΕ/ΠΑΘΕ, Τμήμα Κατασκευής Έργων Αθήνας, στις 7/12/98 στην Τροχαία Κηφισιάς: *"Από τον έλεγχο που έγινε στα κατασκευασμένα έργα του αυτοκινητόδρομου στην περιοχή αυτή διαπιστώθηκε ότι αυτά έχουν κατασκευαστεί σύμφωνα με την εγκεκριμένη μελέτη, χωρίς απόκλιση. Επίσης από τον έλεγχο που έγινε στην ίδια μελέτη δεν διαπιστώθηκαν λάθη και προέκυψε ότι αυτή έχει συνταχθεί με τις σχετικές προδιαγραφές".* Ούτε λάθη στη μελέτη, ούτε αποκλίσεις από αυτήν. Τότε πως και γίνονται μόνιμα ατυχήματα; Η εφημερίδα (σ. το Βήμα) επικοινωνήσε με το τμήμα αυτό, εξ αιτίας αυτής της παραπάνω ανήκουστης απάντησης, το οποίο έδωσε την εξής διαφωτιστική για το ενδιαφέρον του ΥΠΕΧΩΔΕ για την οδική ασφάλεια, απάντηση: *"το έγγραφο αναφέρεται σε επιπρόσθετες ανωμαλίες που μπορεί να υπάρχουν στον ασφαλτοτάπητα, πέρα από αυτές που έχουν επισημανθεί από τον υπουργό! Εννοείται ασφαλώς ότι υπάρχουν ανωμαλίες στο οδόστρωμα και μη αντιολισθητικός ασφαλτοτάπητας. Όμως εμείς εννοούσαμε ότι δεν υπάρχουν άλλα περαιτέρω προβλήματα, όπως η ελλιπής σήμανση ή οι ανάποδες στροφές κλπ"*!!!

Η απάντηση μιλά από μόνη της

για το δικό μας σχόλιο.

Τα προβλήματα ξεκινούν από το διαγωνισμό ανάθεσης των έργων. Αυτά δίνονταν με υπερβολικές εκπτώσεις, που μερικές φορές έφταναν και το 70%, με αποτέλεσμα η ανάδοχος εταιρεία για να έχει κέρδος να μην ήταν συνεπής με τις τεχνικές προδιαγραφές του έργου (απαιτούμενη ποιότητα υλικών, καλή κατασκευή κλπ). Ταυτόχρονα με "παραθυράκια" που άφηνε ο σχετικός νόμος, ο εργολάβος του έργου είχε συνέχεια οικονομικές απαιτήσεις με συνέπεια το κόστος να ανεβαίνει συνεχώς από τη μια, αλλά και από την άλλη ο χρόνος παράδοσης του έργου να γίνεται απροσδιόριστος πέρα από κάθε όριο που επέβαλλε η σχετική σύμβαση. Παρόλο που υπήρχε η σχετική νομοθεσία και για τις μεγάλες εκπτώσεις και για τις αναίτιες πολλές φορές απαιτήσεις των εργολάβων, εντούτοις ο Λαλιώτης ποτέ δεν εφάρμοσε τους νόμους, ακολουθώντας πιστά την τακτική του σαμποτάζ της ελληνικής οικονομίας. Η κατάσταση μάλιστα είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο, όσον αφορά τις εκπτώσεις, που επενέβη η Ευρωπαϊκή Ένωση για ναβάλει τέλος σε αυτές επικρίνοντας αυστηρά το Λαλιώτη.

Ο Λαλιώτης επίσης ακολουθεί την τακτική του να κομματιάζει ένα μεγάλο έργο (Εγνατία, ΠΑΘΕ κλπ) σε πολλά μικρά τμήματα. Αυτό το κάνει όχι μόνο για να μπορεί να ελέγχει πιο πολλούς και αδύναμους εργολάβους, αλλά κυρίως για να μην ολοκληρώνεται ποτέ ένα ολόκληρο κομμάτι δρόμου. Έτσι όλη η εθνική οδός είναι γεμάτη μικρά έργα σε κάθε σημείο της με αποτέλεσμα οι οδηγοί να οδηγούν σε εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες.

Ο Λαλιώτης μέσω των μεγάλων έργων φτιάχνει και μια νέα φιλορώσικη αστική τάξη που θα πλουτίζει από τα έργα που γίνονται, κύρια με χρήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για να τη στρέψει στο τέλος ενάντια της, και να σαμποτάρει τα ίδια τα έργα.

ΤΟ ΠΙΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ Ο ΕΛΕΓΧΟΣ

Το πιο σπουδαίο όμως στην πορεία κατασκευής των έργων από την πλευρά του ΥΠΕΧΩΔΕ είναι ο έλεγχος. Ο έλεγχος σε όλα τα στάδια της πορείας ενός έργου. Αυτός είναι που θα εξασφαλίσει ότι τηρούνται οι προδιαγραφές όσο αφορά την καλή ποιότητα των υλικών και όσον αφορά την καλή κατασκευή. Όμως σε αυτό ο σοσιαλφασίστας Λαλιώτης αδιαφορεί, όπως άλλωστε κάθε φασίστας αδιαφορεί για το λαό και την υγεία του ή την ασφάλειά του.

Με το ρυθμό που προχωρούν,

ούτε σε 700 χρόνια δεν πρόκειται να ολοκληρωθούν οι έλεγχοι ποιότητας στα 20.000 συγχρηματοδοτούμενα από το δεύτερο πακέτο Ντελόρ μικρά, μεσαία και μεγάλα έργα, από το σώμα επιθεωρητών δημοσίων έργων του ΥΠΕΧΩΔΕ, το οποίο έχει την αρμοδιότητα να επιβάλλει ποινές και πρόστιμα στους εργολάβους για το όργιο των κακοτεχνιών, που στοιχίζουν χιλιάδες ανθρώπινες ζωές.

Την περίοδο 1994-98 (δευτερο ΚΠΣ), ενώ οι κακοτεχνίες αφορούν ποσοστό πάνω από 50% των εκτελούμενων έργων, ύψους πολλών τρις δρχ., το ΥΠΕΧΩΔΕ επαίρεται ότι έχει επιβάλλει στους εργολάβους: πρόστιμα 124 εκατομμυρίων δρχ.

έχει καταλογίσει δαπάνες ύψους 1,1 δις δρχ., σε τεχνικές εταιρείες για να αποκαταστήσουν κακοτεχνίες σε έργα της ΠΑΘΕ, Εγνατία κλπ.

Αυτήν την περίοδο, σύμφωνα με συνέντευξη του Λαλιώτη, έγιναν 130 (σε εκατόν τριάντα!) έλεγχοι στα παραπάνω 20.000 έργα (Ελεύθερος Τύπος, 19-11-98). Πρέπει να σημειώσουμε ότι μέχρι τις αρχές του Νοέμβρη του '98 ο Λαλιώτης είχε θέσει εκτός ελέγχου του ΕΣΠΕΛ τα μεγάλα έργα της άμεσης ευθύνης του ΥΠΕΧΩΔΕ, όπως είναι οι αυτοκινητόδρομοι του άξονα ΠΑΘΕ, Εγνατίας, Μετρό Αθήνας, Αεροδρόμιο Σπάτων, έργα Κηφισού, λιμάνια Πειραιά, Ηγουμενίτσας, Πάτρας κ.α. Οι έλεγχοι του πρώτου και του δεύτερου τριμήνου του '98 που έγιναν από τον ΕΣΠΕΛ αφορούσαν 500 έργα προϋπολογισμού έως 1,2 δις δρχ., που αναθέτει κυρίως η Νομαρχιακή και η Τοπική Αυτοδιοίκηση. Αυτοί οι έλεγχοι αποκάλυψαν κακοτεχνίες σε ποσοστό 90% στα μικρά και μεγάλα συγχρηματοδοτούμενα έργα του 2ου ΚΠΣ. Αυτό προκάλεσε την παρέμβαση της κοινοτικής επιτροπής του Β. Μάτις η οποία σε σχετική ερώτηση του ευρωβουλευτή της ΝΔ Τρακατέλλη, έθεσε ζήτημα πειθαρχικών και ποινικών συνεπειών για τους υπεύθυνους των κακοτεχνιών, τους οποίους προσδιορίζει τόσο μεταξύ των εργολάβων κατασκευαστών, όσο και των αρμόδιων κρατικών αρχών. Επίσης ζήτησε να σταματήσουν οι δειγματοληπτικοί έλεγχοι και να αρχίσουν πλέον οι συστηματικοί έλεγχοι του ΕΣΠΕΛ σε όλα τα έργα (Τύπος της Κυριακής, 8-11-98). Η Β. Μάτις σε γραπτή απάντησή της για τις κακοτεχνίες του αυτοκινητόδρομου Πάτρα-Θεσσαλονίκη επισημαίνει: Η προσπάθεια της ελληνικής κυβέρνησης να επιδιορθώσει τις κακοτεχνίες από τους εργολάβους δεν είχε ικανοποιητικά αποτελέσματα. Υπάρχει καθυστέρηση, που θεωρείται

Η ΖΩΝΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΗ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΤΟΥΣ ΤΡΑΜΠΟΥΚΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΣΑΚ

από την Κομισιόν ανησυχητική. Αν η παρούσα κατάσταση παραταθεί, δεν θα παραλείψει να εφαρμόσει τις κανονιστικές διατάξεις για “να καλύψει τα κοινοτικά κεφάλαια”. Δηλαδή να ζητήσει να επιστραφούν τα κοινοτικά ποσά που έχει εισπράξει η Ελλάδα για τα έργα αυτά (Ελευθεροτυπία, 19-11-98).

Να γράψουμε εδώ για να αποκαλυφθεί ακόμη περισσότερο η υποκρισία του Λαλιώτη ότι στο έργο αντιπλημμυρικής προστασίας της λεωφόρου Βουλιαγμένης, όπου κατασκευάζεται ο περιβόητος βασικός συλλεκτήριος αγωγός όμβριων, στις περιοχές Βούλας και Γλυφάδας, οι ειδικοί του ΕΣΠΕΑ σε επιτόπιο έλεγχο που έκαναν διαπίστωσαν ότι ο εργολάβος δεν είχε να τους παρουσιάσει του προβλεπόμενους από τις συμβατικές υποχρεώσεις του δοκιμές ελέγχου ποιότητας όσον αφορά στις εκσκαφές, τα χρησιμοποιούμενα αδρανή υλικά κλπ. Το έργο αυτό επιβλέπεται από τις υπηρεσίες του ΥΠΕΧΩΔΕ και μάλιστα ο Λαλιώτης μετά και τις φετινές καταστροφικές πλημμύρες είχε διαφημίσει κατά κόρον (στο ίδιο).

Ο Λαλιώτης όχι μόνο σαμποτάρει τα έργα, μικρά ή μεγάλα, όχι μόνο εμποδίζει το έλεγχο όσων ήδη γίνονται, όπως περιγράψαμε παραπάνω, αλλά, προσπαθεί να εμποδίσει και τους ελέγχους που γίνονται από άλλα συναρμόδια υπουργεία. Συγκεκριμένα ο Λαλιώτης έκφρασε την έντονη δυσφορία του, μέσο στελεχών του ΥΠΕΧΩΔΕ και στενών συνεργατών του, για την παραπομπή από τον υφυπουργό Εθνικής Οικονομίας Χ. Πάχτα τριών εργολάβων περιφερειακών έργων στον εισαγγελέα. Η παραπομπή αυτή βασίστηκε στα αποτελέσματα των αυτοψητών που διενήργησαν σε αυτά τα έργα οι ελεγκτές του ΕΣΠΕΑ, οι οποίοι κατέγραψαν σοβαρές και μη αντιστρέψιμες κακοτεχνίες ή αστοχίες. Οι αντιρρήσεις του Λαλιώτη εστιάζονται όχι στο ίδιο το πόρισμα του ΕΣΠΕΑ, αλλά στο ότι πριν παραπεμφθούν θα έπρεπε να είχαν διαβιβαστεί τα αποτελέσματα των ελέγχων στο Σώμα Επιθεωρητών Δημοσίων Έργων του ΥΠΕΧΩΔΕ (εκείνο που έκανε τους 130 ελέγχους στα πέντε χρόνια), και στο ότι θα έπρεπε πριν την παραπομπή να είχε προηγηθεί ο έλεγχος των συγκεκριμένων έργων σε δευτεροβάθμιο επίπεδο από ειδικευμένους μηχανικούς (Εξουσία, 16-3-99).

Προφανώς ο Λαλιώτης θέλει να έχει τον απόλυτο έλεγχο των έργων και να μπορεί με την ησυχία του να τα σαμποτάρει. Διότι η μέχρι τα τώρα πρακτική του αυτό δείχνει.

Πρέπει να καταγγεληθεί ο Λαλιώτης σαν βασικός υπεύθυνος στα χιλιάδες ατυχήματα που γίνονται καθημερινά στο οδικό δίκτυο της χώρας μας. Πρέπει να αποκαλυφθεί το έγκλημα που κάνει καθημερινά στους δρόμους.

Η όλο και μεγαλύτερη απομόνωση της ΕΣΑΚ από τους μεταλλεργάτες της Ζώνης, την οδηγεί στο να εντείνει τη φασιστική της βία, σαν τη μόνη πλέον μορφή που έχει για να κρατήσει στον έλεγχο της το νευραλγικό αυτό κομμάτι του εργατικού κινήματος στον Πειραιά.

Η βία αυτή δεν εκδηλώνεται μόνο απέναντι στους συντρόφους του ΕΡΓΑΣ και σε συνδικαλιστές της δημοκρατικής αντιπολίτευσης, αλλά και σε κάθε εργάτη που θα τολμήσει να αμφισβητήσει τις θέσεις και την πραχτική της σοσιαλφασιστικής κλίκας που κάθεται στο σβέρκο των εργατών της Ζώνης.

Ο ΕΡΓΑΣ δεν μπορεί πλέον να ανέχεται αυτή την κατάσταση.

Η πάλη για το τσάκισμα της σοσιαλφασιστικής βίας γίνεται βασικό καθήκον για όλο το δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα στη Ζώνη. Το αίτημα για δημοκρατία στο Συνδικάτο, για δημοκρατία στο Λιμάνι είναι σήμερα αίτημα όλων των εργατών, που καλούνται να υλοποιήσουν οι δυνάμεις της δημοκρατικής αντιπολίτευσης.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, ο ΕΡΓΑΣ και η ΕΝΩΤΙΚΗ (παράταξη της ΠΑΣΚΕ στο Συνδικάτο Μετάλλου) αντιστάθηκαν στις επιθέσεις που έγιναν ενάντια στο σ. Δ. Γουρνά στις δύο τελευταίες συνεδριάσεις του Δ.Σ του Συνδικάτου. Παράλληλα με κοινή προκήρυξη που μοιράστηκε σε χιλιάδες αντίτυπα σε όλη την Επισκευαστική Ζώνη, κάλεσαν τους εργάτες σε αντίσταση σε αυτή τη σοσιαλφασιστική βία.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την κοινή προκήρυξη:

ΕΝΩΤΙΚΗ- ΕΡΓΑΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ-ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Συνάδελφοι μεταλλεργάτες, Η κατάσταση στο Συνδικάτο έχει φτάσει πια στο απροχώρητο.

Η παράταξη της ΕΣΑΚ πιστεύει ότι επειδή έχει την πλειοψηφία στο Συμβούλιο, μπορεί να βρίζει και να απειλεί όποιο μέλος της διοίκησης διαφωνεί μαζί της.

Το ίδιο κάνουν και σε κάθε συνάδελφο μέσα στη Ζώνη που θα τολμήσει να τους κάνει και την παραμικρή κριτική.

Το Σάββατο 3 Απρίλη το απόγευμα στην έκτακτη συνεδρίαση του Δ.Σ. όταν ο συνάδελφος Δ. Γουρνάς πήρε το λόγο και πριν προλάβει να τοποθετηθεί πάνω στο ζήτημα της αναστολής της κινητοποίησης με το κόψιμο των υπερωριών, ο Σημαντήρης, άρχισε να τον βρίζει χυδαία και σηκώθηκε να τον χτυπήσει.

Ο συνάδελφος Δ. Γουρνάς, εκφράζοντας τη θέληση όλης της δημοκρατικής αντιπολίτευσης, δεν ανέχτηκε αυτή την πρόκληση και απάντησε σε αυτήν. Στη συνέχεια

ο Πρόεδρος άρχισε και αυτός να βρίζει, να μας σπρώχνει προς την πόρτα και να προσπαθεί να χτυπήσει, λέγοντας προς όλους τους συναδέλφους της αντιπολίτευσης να φύγουν από το σωματείο και από τον τέταρτο όροφο και πως θα μας “κηρύξουν εμφύλιο”.

Αντισταθήκαμε σε αυτή την πρωτοφανή επίθεση και όπως καταλαβαίνεται διάλυσε η συνεδρίαση του Δ.Σ.

Τη Μ. Τετάρτη, στην επόμενη συνεδρίαση του Δ.Σ και ενώ η συνεδρίαση είχε τελειώσει, ο Σημαντήρης τελείως αναίτια, επιτέθηκε για μια ακόμα φορά στον συνάδελφο Δ. Γουρνά μέσα στο γραφείο που γίνονταν η συνεδρίαση.

Η τραμπουκική αυτή επίθεση έγινε στο όνομα δήθεν “προσωπικών” διαφορών του Σημαντήρη με τον συνάδελφο.

Δεν υπήρχε όμως τίποτα τέτοιο. Η επίθεση αυτή ήταν η έκφραση του τραμπουκικού χαρακτήρα αυτής της παράταξης που βρίσκεται σήμερα στην ηγεσία του Συνδικάτου και που την αντιδραστική της βία, τους εκβιασμούς και τις θρασυδείλεις επιθέσεις της, τις έχουν νοιώσει οι μεταλλεργάτες.

Ρωτάμε συνάδελφοι:

- Ποιους βρίζει και ποιους απειλεί ο πρόεδρος Πουντίδης;

Τους πάνω από 1000 συνάδελφους που ψήφισαν πρόσφατα και τους 3 συνδυασμούς της αντιπολίτευσης;

Τους πραγματικούς μεταλλεργάτες της Ζώνης;

Μα γι’ αυτό ακριβώς μας ψήφισαν, για να διαφωνούμε όταν πιστεύουμε ότι αυτά που προτείνει και κάνει η πλειοψηφία, δεν είναι προς το συμφέρον του κλάδου.

Έτσι όπως κάναμε στο συμβούλιο στις 3 του Απρίλη, όταν οι συνδυασμοί του ΕΡΓΑΣ και της ΕΝΩΤΙΚΗΣ δεν ψήφισαν το κόψιμο των υπερωριών παραμονές του Πάσχα.

- Από που θέλει να μας διώξει;

Το Συνδικάτο δεν είναι τσιφλικί του και ούτε πήγαμε να του ζητήσουμε δανεικά.

Το Συνδικάτο είναι όλων των μεταλλεργατών.

Σ’ αυτό το λιμάνι είμαστε από παιδιά και με αυτό το μεροκάματο του πόνου και του τρόμου, όποτε το είχαμε, κάναμε οικογένειες και μεγαλώσαμε τα παιδιά μας.

Μέσα από αυτό το Συνδικάτο, παρά την απαράδεκτη κατάσταση που το έχει φέρει σήμερα η ΕΣΑΚ-δείγμα αυτής της κατάστασης η τελευταία Γενική Συνέλευση-παλέψαμε και παλεύουμε για το καλό του κλάδου και για την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων.

Ας το καταλάβουν μια και καλή:

Στο Συμβούλιο μας έβαλαν με την ψήφο τους εκατοντάδες συνάδελφοι.

Μέθοδες σαν και αυτές που προσπάθησαν να επιβάλουν με τον συνάδελφο Τσιμπόγλου, όταν με μια επαίσχυντη απόφαση της πλειοψηφίας του συμβουλίου, πήραν ενάντια του το μέτρο της προειδοποίησης διαγραφής, χωρίς να υπάρχει τέτοιο μέτρο στο καταστατικό, χωρίς να τον καλέσουν σε απολογία και χωρίς να το βάλλουν στη Συνέλευση δεν περνάν πλέον στο Λιμάνι.

Σε ότι αφορά τα περι “εμφύλιου”, είναι να γελάει κανείς με το επίπεδο του ανθρώπου που είναι σήμερα πρόεδρος των μεταλλεργατών της Ζώνης.

Ας πει τι ακριβώς εννοεί.

Ότι όποιο μέλος της διοίκησης, είτε απλός συνάδελφος τολμάει να μην συμφωνεί μαζί του είναι και εχθρός, οπότε και θα τον εξοντώνει;

Συνάδελφοι,

Σε όλη τη μακρόχρονη πορεία μας στον κλάδο, παρά τις τεράστιες συνδικαλιστικές διαφορές που έχουμε με την παράταξη της πλειοψηφίας, δεν ακολουθήσαμε ποτέ το δρόμο της βρώμικης αντιπαράθεσης με βρισιές, ούτε ποτέ σηκώσαμε χέρι προσπαθώντας να επιβάλλουμε τις απόψεις μας.

Διαλέξαμε το δρόμο της αντιπαράθεσης των επιχειρημάτων, γιατί θέλουμε την ενότητα των μεταλλεργατών πάνω σε θέσεις που πάνε μπροστά τα ταξικά μας συμφέροντα.

Όμως αρκετά.

Ως εδώ και μη παρέκει. Θα συνεχίσουμε στον ίδιο δρόμο, όμως είμαστε αποφασισμένοι να επιβάλουμε δημοκρατία στο Συνδικάτο, δημοκρατία στο Λιμάνι.

Οι τραμπουκισμοί και κάθε είδους βία πάνω στους εργάτες

Μεσαίωνα...

συνέχεια από τη σελ. 9

μερική και μιας από τη Σκωτία, με τίτλο “Χαρτογραφώντας τη διαφορετικότητα”, στο Εικαστικό Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης της Λάρισας, ύστερα από έντονες αντιδράσεις από κατοίκους και οργανώσεις πολιτών της περιοχής, που απείλησαν με πορείες διαμαρτυρίας. Οι τέσσερις “κακές μάγισσες”, όχι μόνο δεν είχαν καμία αναφορά στην πολιτική των κυβερνήσεων των χωρών τους, αλλά με τα έργα τους πρόβαλαν τη συνύπαρξη και την ιδιαιτερότητα ανεξάρτητα από σύνορα. Η έκθεση είχε ήδη παρουσιαστεί στο Σικάγο και στην Αθήνα με μεγάλη επιτυχία. Στάλθηκε μάλιστα φαξ στο εικαστικό κέντρο με σύνθημα “Κάτω το ΝΑΤΟ” (Εξουσία, 3/4/99).

Αν δεν είναι ελληνορθόδοξη η τέχνη, δεν περνάει τα σύνορα! Είναι τυχαίο άραγε ότι τα δύο αυτά επεισόδια έγιναν στη Λάρισα, το πολιτικό κέντρο του ψευτοΚΚΕ;

Το τρίτο περιστατικό είναι οι α-

θα τσακιστούν.

Σήμερα όλα τα προβλήματα της Ζώνης χρονίζουν και κάθε μέρα πάμε από το κακό στο χειρότερο.

Η ανεργία μαστίζει τις οικογένειές μας, ο κλάδος μαραζώνει και η Ζώνη διαλύεται.

Αυτή τη στιγμή είναι ζήτημα ζωής και θανάτου ο αποφασιστικός αγώνας των εργατών της Ζώνης για μέτρα και αιτήματα που μπορούν να δώσουν ανάσα στους μεταλλεργάτες, διέξοδο ζωής για το Λιμάνι.

Τέτοια είναι τα αιτήματα για την άμεση λειτουργία του μητρώου, που θα δώσει την ανάσα των κοινοτικών επιδοτήσεων στις επισκευές, μέτρα για την ανάπτυξη της υποδομής, που δένονται με τη διαχείριση της Ζώνης στις συνθήκες του νέου ΟΛΠ, μέτρα για την άμεση και μόνιμη επιδότηση των ανέργων.

Τίποτα από όλα αυτά δεν μπορεί να προχωρήσει όταν δεν υπάρχει δημοκρατία

Καλούμε όλους τους συναδέλφους να περιφρουρήσουν το δικαίωμα όχι μόνο των παρατάξεων αλλά και του κάθε συνάδελφου να εκφράζει ελεύθερα τις απόψεις του, ενάντια σε οποιονδήποτε και αν στρέφονται, όπως αρμόζει σε ελεύθερους και πολιτισμένους ανθρώπους.

Αν νομίζει η ΕΣΑΚ πως μπορεί με τραμπουκισμούς, λειτουργώντας σαν αγέλη να επιτίθεται και να δέρνει όποιο συνάδελφο αντιστέκεται, όπως αρμόζει σε ελεύθερους και πολιτισμένους ανθρώπους.

Πέραμα, 14 Απρίλη 1999

ποδοκιμασίες και τα γιουχαΐσματα των κατοίκων του Μεσολογγίου στους πρέσβεις της Γερμανίας και της Αγγλίας, όταν κατέθεταν στεφάνι σε εκδήλωση για την 173η επέτειο της Εξόδου. Για πρώτη φορά φέτος δεν παραβρέθηκε εκπρόσωπος από την πρεσβεία των ΗΠΑ επειδή υπήρχαν ειδήσεις για προετοιμασία επεισοδίων (αυγά, γαιούρτια κ.λπ.). Οι επίσημοι που παραβρέθηκαν στην εκδήλωση, ο πρόεδρος της Δημοκρατίας Στεφανόπουλος, ο Καραμανλής και ο Τσοβόλας, δεν κάλυψαν τους ευρωπαϊούς εκπροσώπους, και δεν απάντησαν στα γιουχαΐσματα. Αντίθετα ο Χριστόδουλος, ο οποίος συμμετείχε, έριξε την κοτρόνα του καταγγέλλοντας τις “μεγάλες δυνάμεις και τα συμφέροντα τους” για την επίθεση στη Σερβία.

Δείγματα ρατσισμού, σκοταδισμού, αντιδυτικισμού και αντιευρωπαϊσμού, αυτά τα τρία επεισόδια είναι αποτέλεσμα της πολιτικής του ρωσόδουλου μετώπου.

Τραμπούκικη επίθεση του ΡΚΚ και των φίλων του στο Ρίζγκαρι

Στις 18 του Φλεβάρη, πάνω στις μέρες της συλλογικής υστερίας υπέρ του Οτσαλάν και του ΡΚΚ, μετά το τέλος μιας πορείας υπέρ του Οτσαλάν, μια ομάδα πρώην μελών του Ρίζγκαρι υπό την καθοδήγηση του ΡΚΚ στην οδό Ιπποκράτους επιτέθηκε και έστειλε στο νοσοκομείο την εκπρόσωπο του Ρίζγκαρι στην Ελλάδα και τραυμάτισε και άλλους συντρόφους της.

Το Ρίζγκαρι εξέδωσε μια ανακοίνωση με την οποία κατηγορούσε τους υπεύθυνους της εναντίον του επίθεσης. Όταν μάθαμε γι' αυτήν την επίθεση ήρθαμε σε επαφή με την εκπρόσωπο του Ρίζγκαρι στην Ελλάδα, τη Χαζάλ Μπουλούτ, και συζητήσαμε μαζί της.

Θέλαμε να μάθουμε περισσότερα για το Ρίζγκαρι και για το είδος των αντιθέσεων που είχε αυτή η κούρδικη οργάνωση με το ΡΚΚ. Θυμόμαστε ότι το Ρίζγκαρι είχε υποστεί πρώτο την πιο βίαιη επίθεση από το ΡΚΚ στο στρατόπεδο του Λαυρίου το 1986, ενώ ήταν πάλι εκείνο που πάνω του είχε ξεσπάσει η εκκαθαριστική επιχείρηση του ΡΚΚ το 1996.

Η εκπρόσωπος του Ρίζγκαρι μας έκανε μια παρουσίαση των θέσεων και της ιστορίας του Ρίζγκαρι.

Η γραμμή του Ρίζγκαρι (Απελευθερωτικό Κόμμα Κουρδιστάν - Ρίζγκαρι) γεννήθηκε γύρω στα 1969 και αποτέλεσε την πρώτη αυτόνομη πολιτική έκφραση των Κούρδων στο βόρειο Κουρδιστάν (Τουρκία). Ως τότε οι Κούρδοι δουλεύανε ενιαία μαζί με την τούρκικη αριστερά, ιδιαίτερα μέσα στο Εργατικό Κόμμα Τουρκίας. Τα ηγετικά στελέχη του Ρίζγκαρι έκαναν από τότε και συνεχίζουν να κάνουν στα τούρκικα αριστερά κόμματα κριτική για εθνικισμό και σοσιαλσοβινισμό. Συγκεκριμένα, τα κατηγορούν ότι δεν αναγνωρίζουν το δικαίωμα στους Κούρδους να έχουν το δικό τους ανεξάρτητο κράτος που να περιλαμβάνει και το τούρκικο Κουρδιστάν. Ακριβώς το σημείο αυτό ήταν το κεντρικό που οδήγησε σε οργανωτική και πολιτική ρήξη τα στελέχη που αργότερα δημιούργησαν το Ρίζγκαρι με όλους τους άλλους της τούρκικης αριστεράς. Αρχικά το Ρίζγκαρι συγκροτήθηκε σαν ένα πλατύ μέτωπο της κούρδικης αριστεράς στα 1976.

Στη συνέχεια, στα 1979, ξεπρόβαλε μέσα από τους κόλπους του ένας ξεχωριστός πολιτικός και ιδεολογικός ηγετικός πυρήνας που αποτέλεσε το Κομμουνιστικό Κόμμα του Κουρδιστάν και του οποίου το Ρίζγκαρι ήταν το ευρύ πολιτικό μέτωπο. Το ΚΚ Κουρδιστάν έχει σαν ιδεολογία

του το μαρξισμό-λενινισμό και παλεύει για ένα ενωμένο και δημοκρατικό Κουρδιστάν.

Στη διάρκεια της συνάντησης με την εκπρόσωπο του Ρίζγκαρι εμείς εκφράσαμε τη δικιά μας θέση, γνωστή στους αναγνώστες της Ν. Ανατολής, ότι κάτω από τις δοσμένες ιστορικές συνθήκες, τόσο τις διεθνείς όσο και τις εσωτερικές κοινωνικές, δεν είναι δυνατό να προκύψει ένα πολιτικά ανεξάρτητο Κουρδιστάν, ότι δηλαδή λείπει μια ενιαία κοινωνική ηγετική τάξη στο Κουρδιστάν τόσο ισχυρή, που θα μπορούσε να συγκρουστεί με όλους τους μεσανατολικούς εθνικισμούς και ταυτόχρονα να μη χρησιμοποιηθεί σαν εργαλείο από τον ιμπεριαλισμό, και κυρίως από το σοσιαλϊμπεριαλισμό. Του λείπει δηλαδή και μια ισχυρή και ενιαία εθνική αστική τάξη και μια αντίστοιχη εργατική. Επίσης δεν έχει συγκροτηθεί ως τώρα στη ζωή μια ενιαία βάση οικονομικής ζωής ανάμεσα στα τέσσερα συστατικά (το τούρκικο, το ιρακινό, το συριακό και το ιρανικό) ενός μελλοντικού ενιαίου Κουρδιστάν.

Το Ρίζγκαρι δε συμεριζεται καθόλου τέτοιες αναλύσεις και πιστεύει -όσο και να φαίνεται ουτοπική η πραγματοποίησή του- ότι μόνο ένα ανεξάρτητο και ενιαίο Κουρδιστάν θα κάνει υποφερτή τη ζωή των Κούρδων στην Τουρκία, το Ιράκ, το Ιράν και τη Συρία.

Από την πρώτη ματιά θα φαινόταν δύσκολο να εξηγηθεί γιατί το Ρίζγκαρι ήρθε σε ρήξη με το ΡΚΚ. Σύγκρουση που, όπως είπαμε, δεν είναι ούτε τωρινή ούτε συγκυριακή.

Όμως η φυσιογνωμία του Ρίζγκαρι, όπως εκτέθηκε από την εκπρόσωπό του, εξηγούσε και τις πολιτικές και τις ιδεολογικές αιτίες της σύγκρουσης.

Καταρχήν το Ρίζγκαρι σαν κόμμα δοκίμασε να έρθει σε επαφή με τις κούρδικες μάζες στην Τουρκία κυρίως μέσα από πολιτικές διαδικασίες, μέσα δηλαδή από μακρόχρονη προπαγανδιστική και οργανωτική δουλειά, και ύστερα να αρχίσει ένοπλο αγώνα. Ήταν μάλιστα πολύ ισχυρό στο Ντιαρμπακίρ, όταν είδε το ΡΚΚ να εγκαθίσταται εκεί με πολύ μικρές δυνάμεις και να αναπτύσσεται ταχύτατα μέσα από έναν ένοπλο αγώνα που είχε βάση εξόρμησης τη Συρία.

Αυτή η ένοπλη φυσιογνωμία του ΡΚΚ, αν και πολιτικά αβυσθής, τράβηξε γρήγορα τους καταπιεσμένους Κούρδους, ενώ όταν το ΡΚΚ δυνάμωσε συνδυάστηκε και με επιθέσεις βίας και στο Ρίζγκαρι και σε όλα τα άλλα κόμματα της τούρκικης και κούρδικης αριστεράς που δρού-

σαν σ' αυτές τις περιοχές.

Εκτιμώντας ότι κάτι τέτοιο θα ευνοούσε το τούρκικο καθεστώς, το Ρίζγκαρι δεν απάντησε στις επιθέσεις του ΡΚΚ, αλλά προχώρησε σε ιδεολογικο-πολιτική κριτική εναντίον του. Το Ρίζγκαρι δεν ακολούθησε μια πολιτική βίαιης απάντησης γιατί οι δημοκρατικές του αντιλήψεις το οδηγούν στο να αποφεύγει μια δολοφονική αντιπαράθεση στις πλάτες των μαζών. Σύμφωνα με την εκπρόσωπο του Ρίζγκαρι, αυτή είναι μια διαφορά του με την επαναστατική εξωκοινοβουλευτική αριστερά της Τουρκίας, που όλες της ανεξαιρέτα οι οργανώσεις χρησιμοποίησαν την ένοπλη βία για την λύση ιδεολογικοπολιτικών αντιθέσεων.

Για μας το σημείο που περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο εξηγεί το μένος του ΡΚΚ ενάντια στο Ρίζγκαρι είναι το εξής: Το Ρίζγκαρι αρνείται προγραμματικά να συνεργαστεί με κυβερνήσεις των σημερινών κρατών στα οποία εκτείνεται το Κουρδιστάν (Τουρκία, Ιράκ, Ιράν, Συρία), αφού το ανεξάρτητο Κουρδιστάν πρέπει να προκύψει από το διαμελισμό και των τεσσάρων αυτών κρατών.

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΤΟΥ ΡΚΚ ΣΤΟ ΡΙΖΓΚΑΡΙ

Αυτό σημαίνει ότι εξαιτίας και μόνο της ύπαρξης του Ρίζγκαρι το ΡΚΚ ξεσκεπάζεται σαν ασυνεπές εθνικά κόμμα των Κούρδων από τα "δεξιά", αφού συμφιλιώνεται ολότελα με τη Συρία ή το Ιράν, και από την άλλη ξεσκεπάζεται σαν ασυνεπές εθνικά κόμμα από τα "αριστερά", όταν συγκρούεται μετωπικά με τους Κούρδους του Ιράκ.

Για το Ρίζγκαρι το Δημοκρατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (Μπαρζανί) είναι ένα θετικό εθνικοαπελευθερωτικό κόμμα των Κούρδων και πρέπει να αναπτύσσονται σχέσεις μαζί του. Για το ΡΚΚ όμως ο Μπαρζανί είναι ο κύριος εχθρός σαν δυτικόφιλο-αμερικανόφιλο κόμμα. Είναι χαρακτηριστικό, για παράδειγμα, το ότι στην Ελλάδα το Ρίζγκαρι δουλεύει πολιτικά μέσα σε όλους τους Κούρδους πρόσφυγες, που μάλιστα η αριθμητικά ισχυρότερη τάση τους είναι εκείνη του Ιράκ και του Δημοκρατικού Κόμματος του Κουρδιστάν.

Για λόγους που καταλαβαίνουν όλοι οι αναγνώστες της Ν. Ανατολής, οι έλληνες εθνικιστές έχουν πνίξει αυτή την πραγματικότητα και εμφανίζουν αποκλειστικά το ΡΚΚ σαν το κυρίαρχο κούρδικό κόμμα στην Ελλάδα. Επίσης είναι χαρακτηριστικό ότι, ενώ τα μέλη του ΡΚΚ παίρ-

νουν άσυλο στην Ελλάδα εδώ και δέκα χρόνια, κανένα μέλος του Ρίζγκαρι δεν έχει πάρει.

Είναι για τους ίδιους λόγους ελάχιστα γνωστό ότι το ΡΚΚ αποστρέφεται έναν πολύ μαζικό χώρο που ενώνει διαφορετικές πολιτικές τάσεις των Κούρδων κάθε προέλευσης που ζουν στην Ελλάδα και έλληνες φίλους του, την Ελληνοκούρδικη Ένωση Φιλίας, (εκδίδει το περιοδικό "Κουρδιστάν Πρες").

Στην πραγματικότητα το ΡΚΚ κάνει μια σκέτη αντιτούρκικη πολιτική, ενώ το Ρίζγκαρι μια πολιτική ενότητας όλων των τάσεων του κούρδικου εθνικού αγώνα σε όλο το έδαφος του Κουρδιστάν. Το Ρίζγκαρι δε θεωρεί ωστόσο ότι σ' αλήθεια η ηγεσία του ΡΚΚ κάνει πραγματικά αντιτούρκικη πολιτική, αφού έχει παραιτηθεί τα τελευταία χρόνια ακόμα και από το στόχο της ανεξαρτησίας του τούρκικου Κουρδιστάν. Για το Ρίζγκαρι το ΡΚΚ δεν είναι καν ένα εθνικιστικό κόμμα.

Θα μπορούσε λοιπόν εύκολα να περιμένει κανείς από τα παραπάνω, δηλαδή τόσο από τις πολιτικές θέσεις όσο και από το στιλ δουλειάς του, ότι το Ρίζγκαρι θα συνέχιζε και σήμερα να δέχεται χτυπήματα από το ΡΚΚ.

Το ΡΚΚ αυτή τη φορά χτύπησε με κάπως καλυμμένο τρόπο, δηλαδή μέσω μιας διάσπασης που

ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΕΝΩΜΕΝΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ (ΡΚΚ, ΜΛΚΡ, ΤΚΡ-(ΜΛ), ΤΚΡ kivilcim, Devrimci Sol, ΤΔΡ, ΔΗΡ)

Εμείς ως Επιτροπή Βαλκανίων της Πλατφόρμας Ενωμένων Επαναστατικών Δυνάμεων, που έχουμε υπογράψει κάτω, σύμφωνα με τις κεντρικές αποφάσεις των οργανώσεών μας:

1. Στην Ελλάδα αναγνωρίζουμε ότι είναι νόμιμη η εκπροσώπηση του ΡΚΚ-ρίζγκαρι από την αντιπροσωπεία Ελλάδας και ως Πλατφόρμα και οργανώσεις έχουμε σχέσεις με αυτήν την αντιπροσωπεία.
2. Επιβεβαιώνουμε ότι δεν αναγνωρίζουμε το επίθετο Γενικού Γραμματέα που χρησιμοποιείται από τον Mumtaz Kotan και μερικούς συγγενείς τους. Αυτοί δεν έχουν δικαίωμα να δρουν σαν αντιπρόσωποι του ΡΚΚ-ρίζγκαρι.
3. Αυτούς τους καλούμε υπό την επίβλεψη των υπογραφομένων οργανώσεων να παραδώσουν το κομμα-

είχε γίνει στο Ρίζγκαρι. Το ΡΚΚ χρησιμοποίησε τους διασπαστές και τους καθοδήγησε για βίαιη επίθεση ενάντια στους πραγματικούς εκπροσώπους του Ρίζγκαρι. Μαζί με τη βία το ΡΚΚ κάνει και την πιο χυδαία πλαστοπροσωπία και παραχάραξη. Κατεβάζει στις πορείες και συγκεντρώσεις το "δικό" του Ρίζγκαρι σαν Ρίζγκαρι.

Το χειρότερο όμως είναι ότι το ΡΚΚ μαζεύει και άλλες οργανώσεις και απειλεί με χειρότερα χτυπήματα και το Ρίζγκαρι και τους φίλους του της Ελληνοκούρδικης Ένωσης Φιλίας. Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα επαίσχυντο τραμπούκικο κείμενο που υπογράφουν μαζί με το ΡΚΚ και οργανώσεις σαν το ΜΛΚΡ, ΤΚΡ(Μ-Λ) και άλλους.

Μπορεί κανείς να διαφωνεί με το Ρίζγκαρι, αλλά δεν πρέπει να επιτρέψει οι σοσιαλφασίστες του ΡΚΚ με τις πλάτες της ΚΥΠ, των εθνικοφασιστών και των Κνιτών να βιαιοπραγούν σε άτομα και οργανώσεις αυτής της χώρας για τις πολιτικές και ιδεολογικές τους θέσεις.

Όσοι τολμήσουν να χτυπήσουν το Ρίζγκαρι και την εκπρόσωπό του στην Ελλάδα θα μας βρουν απέναντί τους.

Το επαίσχυντο κείμενο του ΡΚΚ και της κομπανίας του έχει ως εξής:

τικό αρχείο και τα μέσα του κόμματος στα αρμόδια όργανα αυτού του κόμματος.

4. Μέχρι σήμερα τα μέλη και διοικητικά στελέχη της Ελληνοκούρδικης Ένωσης Φιλίας στο πρόσωπο του ΡΚΚ-ρίζγκαρι έδωσαν αλληλεγγύη στον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα του Κουρδιστάν. Αυτούς τους καλούμε να μην υποστηρίξουν αυτό το οικογενειακό περιβάλλον. Σε αντίθετη περίπτωση δεν θα είναι φίλοι του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα του Κουρδιστάν και θα τους βλέπουμε ως φίλους κάποιων που εκμεταλλεύονται τον αγώνα για τα προσωπικά συμφέροντά τους.

Εάν όσοι αναφέραμε (Xezal Bulut και οι συγγενείς του) δεν συμμορφωθούν στους όρους που αναφέραμε παραπάνω, δεν θα κλείσουμε τα μάτια μας στην εκμετάλλευση των επαναστατικών μας αξιών που τα βλέπουμε ως κοινές μας αξίες. Θα είναι υπεύθυνοι για τα αποτελέσματα που θα ακολουθήσουν.

